

[Esther Malling Pedersen.]

den udtalelse et meget stort perspektiv, og det er et spørgsmål, om vi ikke på et eller andet tidspunkt må se at blive klar over, hvor vi står herhjemme med hensyn til følgende spørgsmål: Hvis er børnene, er de forældrenes eller er de statens? Nu ved jeg meget vel, at her er ikke tale om børn i almindelighed, her er tale om disse bestemte kategorier af børn, som kommer ind under de forskellige forsorgsforanstaltninger. Men under dem hører dog, om jeg så må sige, så neutrale ting som vuggestuer, børnehaver, fritidshjem o. s. v., hvor børn fra, om jeg må kalde det sådan, fuldkommen normale hjem søger hen, og på det område gribes der jo også ind. Jeg synes derfor, den udtalelse giver os noget at tænke på, og vi må vist gøre op med os selv, om det kan være rigtigt, at ansvaret for børnene til syvende og sidst placeres i socialministeriet. Det er naturligvis rigtigt, at de, der har ansvaret for alle disse ting, som skal sættes i værk og holdes i drift, må have et vist indseende med arbejdet ude i marken, men jeg kan dog ikke se rettere, end at det er der fuld lejlighed til. Det bliver jo gjort gældende og med fuld ret, at der er mange måder, hvorpå det ganske naturlige krav om indseende med de forskellige hjemms drift kan opfyldes, uden at man behøver at gå så vidt, som man går her i lovforslaget, med så stærk indgriben i retning af bestemmelser om bestyrelsesforhold, ansættelse af ledere o. s. v., ting, som griber ganske overordentlig dybt ind i arbejdet. De mindre børnehaver, som jeg nævnte som eksempel, synes jeg illustrerer dette godt, for der kommer det samme synspunkt frem: Hvem har hovedansvaret for disse børn? Og dér kan jeg ikke se rettere, end at man sandelig også må kunne stole noget på de forældre, som sender børnene derhen, stole på, at de interesserer sig lidt for og er omhyggelige med hensyn til, hvem de sender dem til, og under hvilke forhold det sker. Vi må passe på, at vi ikke erklærer forældrene vor mistillid fra det offentliges side.

Det er ejendommeligt at se, hvordan det ene problem afføder det andet, og der ligger forøvrigt spirer til nye problemer i hele denne lovgivning. Det har jo en tid været god latin og det eneste rigtige, at man sendte børnene til disse institutioner; man har hørt røster om, at hjemmets og mødrenes horisont var så snæver, at den, selv for de små børn, ikke var tilstrækkelig. Det var en af grundene til, at de skulle

søge et af disse steder hen. Indenfor den moderne pædagogik og den moderne børnepsykologi er man nu meget stærkt vendt tilbage til erkendelsen af, at det er en livsnødvendighed eller i hvert fald så langt det bedste, at småbørn, ja, selv ganske spæde børn, i så vid udstrækning som muligt er sammen med deres mødre. Men når man erkender nødvendigheden af hjemmet og familien, således som man nu gør det i langt højere grad end i en vis periode, er det også nødvendigt, at man kalder på hjemmene, kalder på deres ansvarsfølelse. Men så må man også vise dem tillid. Det siges og med rette, at verdens nød for en meget stor del skyldes, at vi er inde i en tillidskrise; mennesker indbyrdes har ikke tillid til hinanden, nationerne indbyrdes har ikke tillid til hinanden. Det er utvivlsomt rigtigt, men så må det da være en opgave at arbejde på at påkalde den gensidige tillid. Som sagt synes jeg, at man i de beføjelser, som efter forslaget vil blive tillagt socialministeren, går ud over det, der er nødvendigt for at kunne få det fuldkommen berettigede krav om indseende med arbejdet opfyldt.

Jeg ville gerne lige til slut tillade mig at minde den højtærede socialminister om det spørgsmål, jeg tillod mig at rette angående forståelsen af det punkt i lovforslaget, hvor der tales om statens støtte til uddannelse af medarbejdere og ledere.

Lisbet Hindsgaul: Den ærede socialminister er som sædvanlig både venlig og glat og jo også politiker, og derfor gik det så forholdsvis godt i første omgang. Vi er enige om, højtærede socialminister, at det så sandelig skal gøres så godt for børnene, som det er muligt, navnlig for den kategori af børn, vi taler om, de vanskeligt stillede. Vi er også enige om, at hvad der skal til af penge, det skal til, men at vi også må tage hensyn til den overmåde vanskelige økonomiske tid, vi netop i disse år gennemlever, hvor mennesker over hele landet er meget opmærksomme på, hvad pengene bruges til herinde.

Den højtærede socialminister sagde, at denne lovs struktur skal stå fast. Ja, det er jeg meget indforstået med, og jeg har også forstået, at loven først skal til revision omkring 1954—55, men derfor synes jeg ikke, man behøver at lade de forskellige principielle spørgsmål hvile, som jeg meget gerne ville have haft en bestemt udtalelse fra den højtærede socialminister om, først og fremmest spørgsmålet om